

fremstille sig for ham og sige: Naar Professorens foren ikke vil respectere Attesten fra den Læge, der har behandlet mig, vil De da ikke selv undersøge mig, for at see, at det forholder sig, som jeg siger? saa faae de et kort afflaaende Svar; han skriver, at de ikke trænge mere, og dermed ere de affærdigede. Naar dette nu uimodfagt foreligger offentlig, og naar det Urigtige heri i enkelte Tilfælde indirecte er indrømmet, ved at Bestyrelsen, som af mig paapeget, paanygter de Bedkommende Understøttelse, saa forekommer dette mig tydeligt og klart at vise, at der er Noget tilstede i Bestyrelsen, som ikke er rigtigt, og at den eneste Maade, hvorpaa man kan komme ud af den for Invaliderne uheldige Stilling, der foranlediges ved, at der er en saadan Mand i Bestyrelsen som Læge, var, at man aabnede en Afgang til, at Bedkommende kunde faae sin Svagthed undersøgt ved et lægekundigt Oversyn, saaledes at den Læge, der havde behandlet hans Sygdom, kunde blive en af dem, der besigtigede ham.

Jeg gaaer nu over til det 8de Punkt, der lyder saaledes: „Hvorfor tager Invalidbestyrelsen saa lidt Hensyn til den Bestemmelse i Slutningen af § 43 i Lov af 9de April 1851, at det Personale, som behøves til Forretningsførelsen, skal fortrinnsviis vælges mellem Invaliderne?“. Dette er et udtryffeligt Bud i Loven, men jeg skal nu anføre, hvorledes Forholdet er efter min Kundskab; er denne urigtig, vil jeg haabe, at den høitærede Finansminister vil berigtige den. Der er 11 Personer paa Contoiret, Budet iberegnet, og af disse 11 ere kun 4 Invalider, naaget flere dygtige, og endog videnskabelig dannede Invalider have søgt om enkelte af disse Poster, og hvad der endnu er det Mærkeligste er, at de, der beklæde de 7 Poster, ere fast ansatte med kongelig Udnævnelse, og have altsaa Ret til Pension, hvorimod de 4 Invalider kun ere ansatte paa 3 Maaneders Opstigelse. Hvis den ærede Minister ikke kan modstige disse Facta, vise de virkeligt, at hele denne Indretning ikke er, hvad den skulde være.

Det 9de Punkt lyder saaledes: Forklares i § 9 i Lov af 9de April 1851 Ordene „Bed Udførelsen af sine militaire Tjenesteplichter“ af Bestyrelsen saaledes, at de ikke kunne komme

til Anvendelse paa den, der faaer sin Legemsbestadigelse eller Svagthed paa Reiser til eller fra den Troppaafdeling, hvortil han hører, eller under sit Ophold ved Afdelingen, naar det ikke skeer ved Udvøvelsen af hans Tjenesteplichter i den strengeste Forstand? Dette Punkt kunde maaskee have været udtrykt tydeligere, men jeg haaber, det er tydeligt nok, at Spørgsmaalet gaaer ud paa: om den Bedkommende kan vente Understøttelse, naar han ikke faaer sin Bestadigelse under ligefrem Exercits, eller andre saadanne Forretninger, men dog ved sit Ophold paa det Sted, hvor han ligger i Garnison. Der er i den Henseende brugt forskjellige Udtryk i Loven; der staaer i § 9, at det skal være „ved Udførelsen af hans militaire Tjenesteplichter“, og det skal være dette Udtryk, som Bestyrelsen meget stærkt holder paa; men der staaer et andet Sted — og jeg er overbevist om, at Lovgiveren paa begge Steder har villet udtrykke det Samme med forskellige Ord, da det ene refererer sig til det Andet — „under den militaire Tjeneste paadragne Legemsbestadigelser eller Svagheder“. Dette Udtryk kan rigtignok fortolkes noget forskjelligt, men jeg troer, at det i Loven staaer som eensbetydende med det, jeg før nævnte. Der siges ogsaa i § 10: „naar han har paadraget sig Legemsbestadigelse eller Svagthed i Krigen“, og dette Ord „i Krigen“ synes at tyde paa, at dermed forstaaes, naar han er med i Krigen, selv om Bestadigelsen ikke skeer ved Vaabenøvelserne. I alt Fald skal Bestyrelsen i mange Tilfælde, som sagt, holde sig meget strengt til Udtrykkene, „ved Udvøvelse af sine militaire Tjenesteplichter“, og undertiden forklare dem meget strengt, men undertiden forklare dem mindre strengt. I den Piece, hvoraf jeg har anført et Par Exempler, er der som Modsætninger anført to forskjellige Tilfælde, der ere overmaade betegnende. Det ene angaaer en Mand i Sylland, der frivillig meldte sig til et Fricorps, som blev oprettet der, og ved Exerceringen, hvori de øvede sig selv, sprang et Gevær, hvorved denne Mand fik sin venstre Haand kluust, saa at den maatte amputeres. Man kan vel sige, at dette skete under Udvøvelsen af hans „militaire Tjenesteplichter“, men naar man husker, at det var et